

בג"צ 31/87 - עכרמה סלים שראב נ' ראש המינוהל האזרחי ברצועת . פ"ד מא(4), 670.

לתקציר - מאגר סביר
בג"צ 31/87

עכרמה סלים שראב

נגד

1. ראש המינוהל האזרחי ברצועת עזה
2. המפקד הצבאי רצועת עזה
3. מפקד נפת חאן יונס
4. ראש המינוהל האזרחי חאן יונס

בבית המשפט העליון בשבתו כבית-משפט גבוה לצדק

[29.7.87, 29.12.87]

לפני השופטים א' ברק, ש' לוי, א' גולדברג

עתירה למתן צו-על-חנאי.

ש' בן יעקב, א' בן יעקב - בשם העותרת ;
נ' בן-אור, סגן בכיר לפרקליט המדינה - בשם המשיבים.

פ ס ק - ד י ן

השופט א' ברק

1. העותר הוא יליד ותושב של חבל עזה. כ-1984 הוא נשא אישה, ילידת האזור, הגרה עם משפחתה בכוויית והנושאת תעודת מסע מצרית. סמוך לאחר הנישואין פנה העותר בבקשה לאיחוד משפחה עם אשתו. בקשתו נדחתה. אשת העותר נאלצה, על-כן, לצאת ולהיכנס לאזור מספר פעמים, מכוח רישיונות ביקור שהוצאו לה. ביום 14.6.86 הגיעה אשת העותר לביקור על-פי רישיון ביקור לתשעים יום. במהלך אותו ביקור הגיש העותר בקשה מחודשת לאיחוד משפחות. כן ביקש הארכת תוקף רישיון הביקור. נמסר לו, כי את בקשת האיחוד יש להגיש ממקום מושבה של האשה, ועל-כן נדחתה בקשתה. כנגד החלטה זו הוגשה העתירה בבג"צ 624/86. בתשובתם ביקשו המשיבים לדחות את העתירה על הסף בשל הטעם האמור. בעת הדיון בעתירה ביקש בא-כוח העותרים להגיש תצהיר נוסף על נסיבות הומניטריות יוצאות

דופן. בא-כוח המשיבים "ציע, כי העותר יחזור בו מהעתירה, תוך שהמשיבים מתחייבים שלא לגרש את אשת העותר בחוץ עשרה ימים, שבהם ניתן להגיש בקשה עם נימוקים חדשים. אם תוגש בקשה כאמור, ידונו בה המשיבים, תוך שלעותר יעמדו התרופות שימצא לנכון. בא-כוח העותר הסכים להצעה, והעתירה בבג"צ 624/86 בוטלה.

2. בא-כוח העותר פנה מחדש בבקשה לאיחוד משפחות. לבקשה צורפו שתי תעודות רפואיות. מהתעודות עולה, כי אשת העותר נמצאת בחודש השלישי להריונה, כי היא סובלת מדימום, אשר יש עמו חשש להפלה, וכי על-כן מומלץ שתימנע מנסיעה עד לאחר הלידה. כן צוין בעתירה המחודשת, כי עם גישוואיה של אשת העותר, מתבטל רישומה בתעודת התושב הכווייתית של אביה. היא חייבת, על-כן, להשיג תעודת תושב משלה. תעודה כזו אינה ניתנת בשנים האחרונות למי שאינו אזרח כווייתי. עם פתיחת הדיון בעתירה החדשה החלטנו לדחות את שמיעתה לחודש ימים, וזאת על-מנת לאפשר את בדיקת אשת העותר על-ידי רופא מטעם המשיבים. הבדיקה הרפואית נערכה. נקבע על-ידי הרופא הבדוק, כי אין סיכון מיוחד בהוצאתה מהאזור. כן קיבלנו חומר (עובדתי ומשפטי) מבאי-כוח הצדדים באשר לשאלת תושבותה הכווייתית של אשת העותר, ושמענו את טיעוניהם לגופו של עניין.

3. ביני לביני ילדה אשת העותר. הנימוק הרפואי - גם אם היה כזה - שוב אינו קיים. לפינוי איפוא אחד מאותם מקרים רבים למדי, שבהם מתעוררת בעיה של איחוד משפחות, כאשר אחד מבני הזוג הוא תושב האזור והאחר מחוצה לו, תוך שהוא מבקש להיהפך לתושב בו. עתירות רבות מסוג זה באו לפנינו. גישתו של בית-משפט זה הינה, כי אין הוא מתערב במדיניות המשיבים, לפיה העובדה לבדה, שתושב האזור מתחתן עם מי שאינו תושב האזור, אינה מספקת כנימוק הומניטרי להענקת היתר לבן הזוג הזר להיכנס לאזור (בג"צ 618/85, 724, 728 (-) לא פורסם)). לשם הענקת היתר - ולשם התערבותו של בית-משפט זה בסירוב להעניק היתר - דרושות נסיבות הומניטריות יוצאות דופן, אשר בכוחן להפוך את החלטת המשיבים שלא לאפשר איחוד משפחות לבלתי סבירה ולשרירותית (בג"צ 263/86 (-) לא פורסם)). לדעתנו, נסיבות כאלה אינן מצויות במקרה שלפנינו. כפי שראינו, אין עוד מגיעה רפואית לצאתה של אשת העותר מהאזור. לא נותר אלא עניין תושבותה הכווייתית. נחה, בעניין זה, דעתנו, כי מקרה של אשת העותר אינו שונה ממקרים רבים אחרים. מטעמים אלה דין העתירה להידחות. יש לאפשר, כמובן, לאשת העותר להכין את עצמה ואת ילדה ליציאה מהאזור, ועל-כן ישאר צו עיכוב הביצוע בעינו, לשלושה חודשים מהיום.

התוצאה היא, כי העתירה נדחת. אין צו להוצאות.

השופט ש' לוין

אני מסכים.

השופט א' גולדברג

אני מסכים.

החלט כאמור בפסק-דינו של השופט ברק.

ניתן היום, ח' בטבת תשמ"ח (29.12.87).